

AGENDA DEL MES DE NOVEMBRE DE 2024

- 1 Divendres. TOTS SANTS.
- 2 Dissabte. Fidels difunts.
- 3 Diumenge XXXI de durant l'any.
- 10 Diumenge XXXII de durant l'any. Diada de Germanor. Ajuda a l'Església Diocesana. Amb la col·lecta extraordinària col·laborem en el manteniment de la nostra Església.
A les 19h.: Concert a càrrec de l'Orquestra Barroca de Barcelona.
- 17 Diumenge. XXXIII de durant l'any.
- 24 Diumenge. Nostre Senyor Jesucrist, Rei de tot el món.
- 30 Dissabte.
A l'Oratori de Gràcia:
A les 19,30 h., Concert a càrrec de la Coral Vozes.

Heu de saber que:

A la col·lecta del **Domund** es va recollir: 350 €

Gràcies per la vostra generositat!

Horaris de misses: Dissabtes a les 20 h. i diumenges a les 12 h.

Cada diumenge, a les 13 h.: Concert d'orgue.

El Sagrament de la Reconciliació: 30 minuts abans de la celebració de l'Eucaristia.

Telf. de l'Oratori de Barcelona: 680859537.

Web d'interès:
www.oratoribarcelona.com
www.oratorigracia.com
www.arxiprestatdegracia.cat

El Cor de Sant Felip Neri

FULL INFORMATIU (18) Novembre de 2024

Oratori Sant Felip Neri de Barcelona

“CARTA ALS CRISTIANS DE GRÀCIA: PER UNA MILLOR CORRESPONSABILITAT” (P. Ferran Colás, Prepòsit)

Sant Felip Neri i l'Oratori: dignificació i formació dels fidels laics

És efectivament sorprenent constatar que en el mateix mètode de l'Oratori es concentrin precioses indicacions de participació, corresponsabilitat i formació dels laics que conserven encara avui la seva més plena actualitat i desafiament. No es tracta només de recordar al Felip que viu la seva fe com a laic, que és partícip de “confraries” –les “comunitats eclesials de base” d'ahir!–, que essent laic va rebre el gran do de l'Esperit en aquella “nit de foc”, que només per obediència accepta ser ordenat sacerdot, que surt a l'encontre de les persones en els llocs més “laicals” de convivència, com els carrers, places, cases i negocis de la ciutat¹. Més important encara és tenir present com es va perfilant la seva gran intuïció pedagògica. Tarugi evoca, de forma suggestiva, les reunions del primer “cenacle” en la cel·la del Pare, després en les golfes sobre l'església: “Aquest nostre oratori de Roma no va néixer d'un pensament o d'una intenció humanes! Nasqué de les necessitats dels qui anaven a confessar-se i volien aprendre diverses coses útils als principiants en el camí de l'Esperit (...). I com que només hi havia un pare, ell no podia fer-ho tot”². Hom no els podia deixar sols, aïllats. Felip es va adonar que calia anar més enllà de la simple pràctica sacramental i de la direcció espiritual, sense abandonar-les sens dubte, sinó més aviat integrant-les persuasivament en el marc d'una forma comunitària de trobada, de diàleg, d'aprenentatge que superés els límits dels bons propòsits suggerits pel confessor i oferís una nova i ulterior possibilitat de vinculació, de sentit de pertinença eclesial, de creixement cristià, de verificació de la fe en l'experiència i en la intel·ligència de la persona, d'unitat de fe i de vida, de fe i cultura, de fe i caritat. “Aquelles reunions eren (...) com una mena de direcció espiritual col·lectiva, de manera que hom

¹ Diputació permanent de la Confederació de l'Oratori, *Instrumentum laboris*. Roma 2000. n. 5.

² TREVOR, M., *San Felipe Neri...* p. 91.

superava el risc del subjectivisme sentimental, aïllant i egoista”³. Sabem que l’estructura completa de l’Oratori ha estat dibuixada en les seves línies essencials i fins en els seus detalls per moltes memòries, entre les quals destaca el breu text de Baronio: *De originis Oratorii*. En realitat, “ha estat per voler de Déu que s’hagi renovat en els nostres temps –escrivia Baronio–, a Roma, segons el model de les reunions apostòliques, l’edificant pràctica de conversar familiarment sobre les coses de Déu i comentar amb sermons senzills les seves paraules. Aquesta ha estat l’obra del Reverend Pare Felip Neri, florentí, que com hàbil arquitecte va posar els seus fonaments. S’organitzà de manera que quasi cada dia aquells que desitjaven la perfecció cristiana acudien a l’Oratori”⁴.

L’Oratori no és un curs ni d’exegesi bíblica, ni de catequesi, ni de doctrina (no mancaven escoles i càtedres a Roma...). És anar xopant la vida amb el flux viu de la novetat cristiana que ve de la seva tradició i abraça totes les dimensions de l’existència i de la convivència. El seu mateix estil és ben “laïcal”: un esperit de família, res de retòrica, senzillesa, alegria i simpatia en l’amistat, bona dosi d’humor, la participació oberta i la llibertat valoritzada –no hi ha estatuts ni inscripcions–, un diàleg de 360 graus sobre temes diversos d’especial interès, l’absència d’un programa i un temps molt determinats... i la seva extraversió en els extraordinaris “oratoris a l’obert”, “passeigs de la fe” i “visita a les set esglésies” pels itineraris de la tradició i la convivència romanes. La familiaritat quotidiana amb la qual es comparteix i s’assaboreix la Paraula de Déu, perquè “penetri” i “canviï” la vida, és fonamental per a la formació cristiana –“les coses de la divina Escriptura, deia Felip, s’aprenen més amb l’oració que amb l’estudi”⁵–. La importància donada a la història de l’Església, les contínues referències al testimoni dels màrtirs, els escrits patristics, a la vida dels sants, és senyal evident de com aquesta formació anava incorporant progressivament precioses riqueses de la gran tradició catòlica. És inclosa també la introducció de les persones a la pregària personal i litúrgica –memòria viva de la Presència de Crist al llarg de la jornada–, i a la vida sacramental, col·locant al centre de tota vida personal i comunitària la participació freqüent en els sacraments de la reconciliació i de l’eucaristia, viscuda amb extrema pietat (perllongada en la pràctica de l’adoració). “Sense l’oració –deia el Pare– hom no pot durar gaire en els camins de l’Esperit”⁶. No mancava ni la poesia ni la música. Es compartia la vida –inquietuds, interrogants, coneixements i esperances– dels

que participaven a l’Oratori. Esdeveniments de la vida present de l’Església també eren motiu de reflexió, com les lectures de cartes que provenien de la missió a les “índies”. Els “raonaments” sobre temes diversos i cap al final un “sermó familiar ben elaborat”, especialment sobre els “novíssims” (el “cel” sempre era present en la vida i l’esperança de Felip), operaven com estímuls i aliments de profundització cristiana. La paternitat de Felip era discreta i suau, intervenint solament en el necessari, corregint, proposant, exhortant amb fervor. En l’Oratori, “tot feia referència a la primacia de Déu, gairebé com si s’acabés joiosament de descobrir”⁷, la qual parla al cor dels qui obren les seves portes al Misteri i acullen la seva revelació de veritat i de vida. Pels qui volguessin aprofundir encara en la familiaritat amb el Misteri present, en un camí de més gran perfecció cristiana, hi havia la possibilitat d’assistir a l’“Oratori parvo” (que, a diferència del gran, que es reunia cada dia poc després d’esmorzar, ho feia al capvespre). Tot plegat constitueix un programa essencial i ple d’actualitat per les necessitats de formació, participació i corresponsabilitat dels laics en els nostres dies.

Què és una vida de santedat?

La santedat no és una cosa del passat o inabastable: és estar unit a Crist, que és perfecte i sant, i vol dir estar en amistat amb Déu. Ell ens va crear a imatge i semblança, i com a tal, ens va crear en santedat i per ser sants.

Ser sants és participar de manera activa en la santedat i la puresa de Déu, tal com diu Mateu 5, 48: “Es perfectes com el vostre Pare Celestial és Perfecte”.

³ Oratori d’Albacete, *San Felipe Neri. La figura, el espíritu y la obra*. p. 132. México 1998.

⁴ *Itinerari espiritual*. p. 17.

⁵ CISTELLINI, A., *San Filippo e la spiritualità dell’Oratorio*, separata del vol. *Le grandi scuole della spiritualità cristiana*. Teresianum. p. 512. Roma 1984.

⁶ *Ibid.*

⁷ Oratori d’Albacete, *San Felipe Neri...* p. 132.